

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság

3.Bhar.243/2024/6. szám

1

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2024. november 20. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A csalás vétsége miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a védő másodfellebbezését elbírálva a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2024. május 9. napján kihirdetett 25.Bf.5646/2024/7. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés egy napi tételének az összegét 1.000 (ezer) forintba enyhíti.

A vádlottal szemben 500.000 (ötszázezer) forint összegben vagyonek Kobzást rendel el.

A vádlott részére a vele szemben így kiszabott 300.000 (háromszázezer) forint pénzbüntetés megfizetésére 5 (öt) havi részletfizetést engedélyez. Egy havi részlet összegét 60.000 (hatvanezer) forintban állapítja meg. A vádlott az első havi részletet 2025. január 15. napjáig, a fennmaradó részleteket a soron következő hónapok 15. napjáig köteles megfizetni.

Amennyiben a terhelt a pénzbüntetést nem fizeti meg, illetve egyhavi részlet megfizetését elmulasztja, a pénzbüntetést vagy annak meg nem fizetett részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A harmadfokú eljárásban védői díj címén felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélettel szemben további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság a 2020. június 25. napján hozott 21.Bpk.XV.500/2020/2. számú büntetővégzésével a vádlottal szemben csalás vétsége miatt 300 napi tétel, napi tételenként 1.000 forint, összesen 300.000 forint pénzbüntetést szabott ki és 500.000 forint összegre vagyoneლkobzást rendelt el. A büntetővégzéssel szemben az ügyész nem jelentett be tárgyalás tartása iránti kérelmet, azonban mivel a végzést a vádlottnak nem lehetett kézbesíteni, a Be. 743. § (2) bekezdése alapján a bíróság úgy tekintette, mintha tárgyalás tartása iránti indítványt terjesztett volna elő.

[2] A Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 2021. július 8. napján kihirdetett 1.B.XV.789/2020/31. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban Btk.) 373.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő csalás vétségének vádja alól felmentette. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült 14.400 forint bűnügyi költséget az állam viseli.

[3] Az ügyészi fellebbezés alapján eljáró Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2022. október 27. napján – az ismeretlen helyen tartózkodó vádlott távollétében megtartott tárgyaláson – kihirdetett 25.Bf.11.227/2021/28. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 373.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő csalás vétségében, és őt 300 napi tétel, napi tételenként 2.000 forint, összesen 600.000 forint pénzbüntetésre ítélte. Kötelezte a vádlottat az elsőfokú eljárás során felmerült 14.400 forint és a másodfokú eljárásban felmerült 12.000 forint bűnügyi költség megfizetésére.

[4] A védelmi fellebbezés alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a 2023. május 2. napján kelt 2.Bhar.405/2022/10. számú végzésével a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény [Be.] 752.§ (2) bekezdése alapján a másodfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és a másodfokú bíróságot új eljárásra utasította.

[5] A megismételt eljárásban a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2024. május 9. napján kihirdetett 25.Bf.5646/2024/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 373.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő csalás vétségében, és őt 300 napi tétel, napi tételenként 2.000 forint, összesen 600.000 forint pénzbüntetésre ítélte. Kötelezte a vádlottat az elsőfokú eljárás során felmerült 14.400 forint és a másodfokú eljárásban felmerült 12.000 forint bűnügyi költség megfizetésére.

[6] A másodfokú bíróság ítéletével szemben a védő jelentett be fellebbezést, elsősorban a vádlott felmentése, másodsorban a kiszabott büntetés enyhítése érdekében. A fellebbezése írásbeli indokolásában kifejtett álláspontja szerint a másodfokú bíróság ítélete megalapozatlan. A másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapítható volt, hogy Terhelt1 vádlott az általa ország való távozásának időpontjaként megjelölt 2015. április 22. utáni időpontokban, 2015. május 6. és 2015. július 10. napján is megjelent a Pesti Központi Kerületi Bíróságon tartott tárgyaláson. Ily módon a Pesti Központi Kerületi Bíróság 6.B.20.182/2013. számú iratában lefűzött 69. és 74. sorszám alatti jegyzőkönyvek cáfolták azt a vádlotti védekezést, mely szerint 2015. április 22. és 2019. május 26. napja között végig ország1ban tartózkodott. Úgy vélte azonban, hogy ezekből a megállapításokból még nem következik logikusan, hogy az elkövetéskor a terhelt nem lehetett

országban. Ezt a következtetést nem tartotta megalapozottnak, mivel nem zár ki minden más lehetőséget, vagyis a bizonyított tényből a megállapított további tény logikailag nem következik, így annak ítéleti megállapítása megalapozatlan. A kiszabott büntetés enyhítés körében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal az időmúlást, és azt a körülményt, hogy a vádlott kiskorú gyermek eltartására köteles. További enyhítő körülményként indítványozta figyelembe venni a sértett megbocsátását. Mindezek alapján elsődlegesen védence felmentésére, másodsorban a pénzbüntetés enyhítésére tett indítványt.

[7] Terhelt1 vádlott tudomásul vette a másodfokú ítéletet, és az abban kiszabott büntetést, azonban a pénzbüntetés megfizetésére részletfizetés engedélyezését kérte, mivel a kiszabott pénzbüntetést egy összegben nem tudja megfizetni.

[8] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.486/2024/3. számú átiratában a másodfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt, a védelmi fellebbezést nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az első- és másodfokon eljáró bíróságok az eljárásuk idején hatályos törvényi rendelkezéseket megtartották. A Fővárosi Törvényszék a megismételt eljárásban a kerületi bíróság által megállapított történeti tényállás – felderítetlenségből és téves ténybeli következtetésből (Be. 592. § (2) bekezdés b) és d) pontok) eredő – megalapozatlanságát bizonyítás felvételével, iratok felolvasásával, az iratok tartalma alapján és helyes ténykövetkeztetéssel orvosolt. A másodfokú ítélet 4. oldal 18. pontjában olvasható részekkel – az ismeretlenül maradt elkövetőt a vádlottra behelyettesítve – pontosította a kerületi bíróság által megállapított történeti tényállást és ennek alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet. A rendelkezésre álló adatok alapján megállapította, hogy cáfolható a vádlott azon védekezése, hogy a bűncselekmény elkövetése idején nem tartózkodott ország. A sértettnek megadott telefonszám hozzá volt köthető. A sértett és a vádlott egyaránt zöldségkereskedőként dolgozott, a sértett az általa korábban látásból ismert elkövetőt fényképről a vádlott személyében azonosította. Mindezek alapján levonható volt az az okszerű következtetés, hogy a vádlott volt az a személy, aki olcsóbb áron televízió vásárlás lehetőségét ajánlotta a sértettnek. Ezt a logikát erősítette a másodfokú bíróság által a tárgyaláson ismertetett, a jelen ügy előzményeként szereplő másik büntetőügy, a PKKB 6.B.20.182/2013/74. számú jogerős ítéletében megállapított tényállás, amiből egyértelműen kiolvasható az elkövetési módszer hasonlósága és figyelmet érdemelt az elkövetési hely is, az elkövetési hely1. Mindezek alapján a másodfokú bíróságnak a vádlott bűnösségére volt következtetését helytállónak tartotta, és a kiszabott büntetés enyhítésére sem látott indokot, mivel az ellenkezne a büntetési célokkal. Indítványozta ezért, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 25.Bf.5646/2024/7. számú másodfokú ítéletét a Be. 623. § alapján hagyja helyben.

[9] A harmadfokú bíróság a fellebbezéseket a Be. 620.§ (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el.

[10] A harmadfokú nyilvános ülésen a védő az írásbeli perorvoslatban, az ügyészség a fellebbviteli főügyészségi átiratban foglaltakat kiegészítés nélkül fenntartotta.

[11] Az ellentétes irányú fellebbezések közül az ítéltábla a vádlott védőjének a büntetés enyhítését célzó fellebbezését találta alaposnak.

[12] A Fővárosi Ítéltábla elsődlegesen azt vizsgálta, hogy a bejelentett másodfellebbezés alapján harmadfokú eljárás lefolytatásának van-e helye a Be. rendelkezései szerint.

[13] A másodfokú ítélet ellen benyújtott védői másodfellebbezés joghatályos, mivel a másodfokú ítélet – Terhelt1 vádlott bűnösségét érintően ellentétes döntés miatt – másodfellebbezéssel támadható, a védő fellebbezésre jogosult (Be. 616. § c) pont), és fellebbezése olyan részében támadja a másodfokú határozatot, ami ellen a törvény ezt a jogot biztosítja. A másodfokú bíróság ítélete ellen akkor van helye fellebbezésnek, ha az első-,

illetve a másodfokú bíróság döntése ellentétes (Be. 615. § (1) bekezdés). Ellentétesnek kell tekinteni a döntést abban az esetben is, ha a másodfokú bíróság az elsőfokon felmentett vádlott bűnösségét állapította meg (Be. 615. § (2) bekezdés a) pont). A fellebbezés sérelmezheti magát az ellentétes döntést, illetve kizárólag az ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálatból eredő, törvényben meghatározott rendelkezést vagy az indokolást (Be. 615. § (3) bekezdés).

[14] Jelen ügyben a másodfokú bíróság ítéletével szemben a vádlott védője az ítélet kihirdetésekor az ellentétes döntést támadó, a vádlott felmentésére irányuló fellebbezést jelentett be, így a védő jogorvoslata joghatályos.

[15] A felülbírálat terjedelme is igazodik a fellebbezéshez: a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletének a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntését, azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, továbbá az elsőfokú és a másodfokú bírósági eljárást arra tekintett nélkül bírálja felül, hogy ki milyen okból fellebbezett (Be. 618. § (1) bekezdés). Ezen túlmenően hivatalból dönt – többek között – az egyszerűsített felülvizsgálat körébe tartozó kérdésekben is (Be. 618. § (2) bekezdés).

[16] A felülbírálat tárgya először az eljárási szabályok – azon belül a feltétlen, majd az ún. relatív hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabályok – megtartása, ezt követően pedig az ellentétes döntéssel érintett tényállás megalapozottságának vizsgálata.

[17] A Be. 625. § részletesen szabályozza azokat az eseteket, amikor a másodfokú, illetve az első- és másodfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére sor kerülhet:

[18] – a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság és az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi, és az eljárást megszünteti a 607. § (1) bekezdésében meghatározott esetekben.

[19] – a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezi, és a másodfokú bíróságot új eljárásra utasítja, ha a másodfokú bíróság az ítéletét

a) a 608. § (1) bekezdésében meghatározott valamely eljárási szabálysértéssel,

b) a súlyosítási tilalom megsértésével,

c) a 607. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott ok törvénysértő megállapításával hozta.

[20] Az ítéltábla a felülbírálat során megállapította, hogy az első- és a másodfokú bíróság az eljárást a Be. 607. § (1) bekezdésben, valamint a Be. 608. § (1) bekezdésben meghatározott abszolút eljárási szabálysértések nélkül folytatta le, ilyenre a fellebbezések sem hivatkoztak.

[21] A súlyosítási tilalom megsértése, mint a harmadfokú eljárásban hatályon kívül helyezéshez vezető ok fennállása a jelen ügyben – figyelemmel arra, hogy a másodfokú bíróság az ellentétes döntéssel összefüggő bünteteskiszabási rendelkezésében a súlyosítási tilalmat sértette – részletesebb elemzést igényelt.

[22] Az eldöntendő kérdés az volt, hogy Be. 625.§ (2) bekezdésében szereplő – a másodfokú bíróság az ítéletét a súlyosítási tilalom megsértésével hozta – rendelkezés alapján a másodfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére csak akkor kell sor kerüljön, hogy ha a súlyosítási tilalom megsértésével magára az ítélet meghozatalára, azaz az ellentétes döntésre került sor, vagy a hatályon kívül helyezés mérlegelést nem tűrő, a harmadfokú érdemi felülbírálatot eleve kizáró esete az is, ha az ellentétes döntés – azaz a bűnösség megállapítása – a súlyosítási tilalmat nem sérti, e rendelkezés sérelme a harmadfokú eljárás lehetőségét megnyitó ellentétes döntéssel nem, kizárólag az azzal összefüggő rész, jelesül a büntetés kiszabása kapcsán vethető fel.

[23] A Be. C. Fejezetében szabályozott büntetővégzés meghozatalára irányuló külön eljárás speciális szabálya az esetleges súlyosítást a tárgyaláson felmerült új bizonyítékhoz, s

ennek kapcsán új tény megállapításához köti (Be. 739. § (1) bekezdésére figyelemmel Be. 746. § (5) bekezdés). Eszerint a bíróság a terhelt terhére szóló kérelem hiányában akkor szabhat ki súlyosabb büntetést, illetve alkalmazhat súlyosabb intézkedést, ha a tárgyaláson új bizonyíték merült fel, és ennek alapján olyan új tényt állapít meg, amelynek folytán a büntetővégzésben meghatározottnál súlyosabb minősítést kell alkalmazni, vagy jelentős mértékben súlyosabb büntetést kell kiszabni, illetve intézkedést kell alkalmazni.

[24] A következetes ítélkezési gyakorlat szerint sérti a súlyosítási tilalmat, ha a másodfokú bíróság a terhelt terhére bejelentett tárgyalás tartására irányuló kérelem hiányában az első fokon tárgyalás mellőzésével hozott végzéssel kiszabott egy büntetésen felül további büntetést vagy súlyosabb büntetést szab ki (EBH 2018.B.14. számú döntés III. pont).

[25] Jelen ügyben a pénzbüntetést kiszabó büntetővégzés ellen – a sikertelen kézbesítésre felállított törvényi fikció alapján – kizárólag a terhelt terjesztett elő tárgyalás tartása iránti indítványt. A tárgyaláson új bizonyíték nem merült fel, és a bíróság nem állapított meg olyan új tényt sem, amelynek folytán súlyosabb minősítés alkalmazása, vagy jelentős mértékben súlyosabb büntetés kiszabása lett volna indokolt.

[26] A kerületi bíróság büntetővégzésében a terhelttel szemben 300 napi tétel, napi tételenként 1.000 forint, összesen 300.000 forint pénzbüntetést szabott ki és 500.000 forint összegre vagyonek Kobzást rendelt el. A másodfokú bíróság ugyanakkor – az elsőfokú felmentő ítéletet megváltoztatása és a vádlott bűnösségének megállapítása mellett – a pénzbüntetés egy napi tételének összegét 2.000 forintra felemelte, ez egyértelműen súlyosabb büntetés a terheltre nézve, mivel ezáltal a pénzbüntetés összege a büntetővégzéshez képest 300.000 forint helyett 600.000 forint lett. A Be. 595. § (4) bekezdés a)–g) pontja külön nem nevesíti, de nyilvánvalóan és a Be. 595.§ (1) bekezdésének megfogalmazásából is levezethetően a büntetés tartamának és mértékének emelése is a büntetés súlyosítását jelenti. Nem változtat ezen az sem, hogy a másodfokú bíróság ítélete nem tartalmaz a vagyonek Kobzásról szóló rendelkezést. Ez a rendelkezés ugyanis az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdések közé tartozik (Be.671.§ 12. pontja), és a Be. 590.§ (7) bekezdése értelmében, valamint a Be. 583.§ (3) bekezdés a) pontja alapján mind a teljeskörű, mind pedig a korlátozott felülbírálat során a másodfokú bíróság, illetve a Be. 618.§ (2) bekezdése alapján a harmadfokú bíróság hivatalból döntését vonja maga után, amely döntés meghozatala a Be. 595.§ (6) bekezdése alapján nem ütközik súlyosítási tilalomba. A rendes és rendkívüli jogorvoslati rendszer kifejezetten lehetőséget ad arra, hogy a vagyonek Kobzás hiányzó rendelkezését a bíróság – a vádlott terhére szóló jogorvoslat hiányában – pótolja.

[27] Az elsőfokú ítélettel szemben a terhelt terhére, bűnösség megállapítása végett bejelentett fellebbezés az elsőfokú ítélet ellen a korábbi határozattal (büntetővégzéssel) szemben a terhelt terhére szóló tárgyalás tartása iránti indítvány hiányában már beállt súlyosítási tilalmat nem szünteti meg. A Be. 595. § (1) bekezdésében írt – és a Be. 746. § (5) bekezdésének tartalmát is kitöltő – szabály érvényesülése, a jogorvoslati jog kockázatmentes gyakorlásának biztosítását célzó funkciójának betöltése kizárólag ekként lehetséges (BH2024. 263).

[28] Mindezekből következően a másodfokú ítéletben a büntetővégzésben foglalt büntetésnél súlyosabb büntetés kiszabására – a Be. 746. § (5) bekezdésében meghatározott feltételek hiányában – a súlyosítási tilalom megsértésével került sor.

[29] A súlyosítási tilalom alapszabályaként az elsőfokú bíróság által felmentett vádlott bűnösségét megállapítani, a vádlott büntetését, illetve a büntetés helyett alkalmazott intézkedést súlyosítani csak akkor lehet, ha a terhére fellebbezést jelentettek be [Be. 595. § (1) bek.].

[30] Így súlyosítási tilalomba ütközhet

- a) vádlott bűnösségének megállapítása;
- b) a vele szemben kiszabott büntetés meghatározása.

[31] A Be. 625.§ (2) bekezdés b) pontjának jelentését a harmadfokú bíróság a nyelvtani értelmezés mellett a büntetőeljárás törvény átfogóbb szövegrészébe (kontextuális értelmezés) és a jogorvoslati rendszerbe (rendszerintani értelmezés) illesztve is vizsgálta.

[32] A kizárólag a nyelvtan szabályaira szorítkozó értelmezés vezethetne azon következtetéshez, hogy a súlyosítási tilalom megsértésének valamennyi formája a harmadfokú felülbírálat lehetőségét eleve kizárja. Ennek az értelmezésnek azonban – a jogalkotói szándék, az alkotmányos elvek és a logika szabályait alapul véve – ellentmond az, hogy a súlyosítási tilalom megsértése a legtöbb esetben a törvénysértő büntetés korrekciójával (enyhítésével) orvosolható (azokban az esetekben, amikor a büntetés meghatározása ütközik a súlyosítási tilalomba), amelynek eszközei a másod- és a harmadfokú bírósági eljárásban egyaránt adóttak. A harmadfokú eljárás mind a bűnösség, mind pedig a büntetés vizsgálatát biztosítja, utóbbit pedig nem csak az ellentétes döntés hibája esetén (Be. 618.§ (1) bekezdés a) pont ab) alpont). A harmadfokú eljárás során a Be. 617.§-a alapján főszabályként a másodfokú bírósági eljárás Be. Tizenötödik Részében írt rendelkezéseit kell alkalmazni, az ettől eltérő, speciális szabályokat a Be. 618-631. §-ok tartalmazzák. A harmadfokú eljárásra irányadó speciális szabályokból sem vezethető le olyan jogalkotó cél, amely a harmadfokú bíróság döntési jogkörét akként szűkítené, hogy egyébként a büntetésről, mint ellentétes döntéssel összefüggő kérdéstről való szabad rendelkezés alól kivonja azt az esetet, ha a súlyosítási tilalom megsértése miatt válik indokolttá a büntetés korrekciója.

[33] A kérdés rendszerintani értelmezésénél az ítéltábla vizsgálta a harmadfokú bírósági eljárás sajátosságait és a súlyosítási tilalom megsértésének következményeit a rendes és rendkívüli jogorvoslatok rendszerében. A harmadfokú eljárás lehetőségét az ellentétes döntés és ennek sérelmezése nyitja meg. A harmadfokú eljárásban a súlyosítási tilalom megsértése egyaránt érintheti az ellentétes döntést (a vádlott terhére bejelentett fellebbezés hiányában állapította meg a vádlott bűnösségét) illetve az azzal összefüggő kérdést (a vádlott terhére bejelentett fellebbezés hiányában szabott ki súlyosabb büntetést). Az első esetet valóban indokolt hatályon kívül helyezési okként kezelni, mivel ilyen esetben magának a harmadfokú eljárásnak a ténybeli alapja veszik el azzal, hogy nem lehetett volna a felmentett vádlott bűnösségét megállapítani. Ebben az esetben a súlyosítási tilalom megsértése a harmadfokú eljárásnak mind a törvényes okát (Be. 615.§ (1)-(2) bekezdés), mind a fellebbező felek harmadfokú eljáráshoz fűződő törvényes jogát (Be. 615.§ (3) bekezdés) megszüntető szabálysértést jelent, nincs ésszerű érv amellett, hogy a döntési jogkör a harmadfokú bíróságnál maradjon. Ugyanez jelenik meg a Be. 625.§ (2) bekezdés c) pontjában, amikor a Be. 607.§ (1) bekezdés b) pontjában meghatározott ok törvénysértő megállapítása vezet a másodfokú bíróság határozatának hatályon kívül helyezéséhez.

[34] Más a helyzet azonban akkor, mint jelen esetben is, amikor nem az ellentétes döntést érinti a súlyosítási tilalom megsértése, hanem az azzal összefüggő bünteteskiszabást. A jogorvoslati rendszert áttekintve megállapítható, hogy a súlyosítási tilalom megsértésével kiszabott büntetés reparációját a Be. minden jogorvoslati fórumon engedélyezi. A másodfokú eljárásban – mind a teljeskörű, mind a korlátozott felülbírálat esetén – lehetőség van arra, hogy a terhelt terhére bejelentett tárgyalás tartás iránti kérelem hiánya miatt a súlyosítási tilalomba ütköző büntetést a másodfokú bíróság enyhítse, ezen az okból nem kell, és nem is lehet az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezni.

[35] A rendkívüli jogorvoslatok közül a felülbírálat biztosít lehetőséget a súlyosítási tilalom megsértésével hozott, jogerőssé vált határozatok orvoslására. A felülvizsgálati indítvány alapján a Kúria felülbírálati jogköre kiterjed a megtámadott határozat megváltoztatására, és a törvénynek megfelelő határozat meghozatalára, ha az alapügyben a

bíróság a súlyosítási tilalom megsértésével hozta meg a határozatát [Be. 662. § (2) bekezdés d) pont].

[36] Ugyanakkor ezen reformációs döntési jogkör mellett adott a Be. 663. § (1) bekezdés b) pontjában írt kasszációs jogkör, mely alapján a Kúria a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott határozatot hatályon kívül helyezi, és a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróságot új eljárásra utasítja, ha a Be. 662. § (1) vagy (2) bekezdése szerinti határozat meghozatala az ügyiratok alapján nem lehetséges. A fentiekből kitűnően a rendes jogorvoslatok körén kívül eső felülvizsgálati eljárásban sem vezet a súlyosítási tilalom megsértése szükségszerűen az alapügyben eljáró bírósági határozatok hatályon kívül helyezéséhez.

[37] A jogorvoslati rendszer mind a rendes, mind a rendkívüli jogorvoslat során lehetőséget biztosít arra, hogy a súlyosítási tilalomba ütköző büntetést – az ügydöntő határozat hatályon kívül helyezése nélkül – orvosolja. A harmadfokú eljárás sajátossága, hogy a rendes jogorvoslati rendszeren belül nem a másodfokú revízió folytatása, hanem a felülvizsgálati revízió előrehozatala, jogerő előttre hozatala (BH.2021.68. [28] bekezdés). Akár a rendes jogorvoslaton belüli elhelyezkedését, akár felülvizsgálati jellegét vesszük kiindulási pontnak, nincs ésszerű indok arra, hogy a harmadfokú eljárásban, amelynek sajátosságai e vonatkozásában korlátozást nem jelentenek, a súlyosítási tilalom büntetést kiszabó részben tetten érhető megsértése megsértése – a büntetés enyhítésével – ne legyen orvosolható.

[38] Szükséges rögzíteni azt is, hogy a súlyosítási tilalomba ütköző büntetés harmadfokú eljárásban történt korrekciója sem a védekezéshez, sem a tisztességes eljáráshoz való jogot, sem további alapjogokat nem sért, ellenben – az indok nélküli hatályon kívül helyezés – az eljárás ésszerű időn belüli befejezésének követelményébe ütközik.

[39] A fentiek alapján – szem előtt tartva az Alaptörvény 28. cikkét, amely szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik, figyelembe veszik a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását, és feltételezik, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak – az ítéletábra álláspontja szerint kizárólag az vezethet a Be. 625.§ (2) bekezdés helyes értelmezéséhez, ha a „súlyosítás tilalom megsértésével hozta ítéletét” rendelkezésnek olyan értelmet tulajdonít, hogy a harmadfokú eljárást megnyitó ellentétes döntés született meg a súlyosítás tilalom megsértésével.

[40] Ezen értelmezéssel a Be. 625.§ (2) bekezdés b) pontja illeszkedik a 625.§ (2) bekezdés a) és c) pontban írt rendelkezésekhez és azok okaihoz is. A Be. 608.§ (1) bekezdésében írt súlyos eljárási szabálysértések ugyanis a másodfokú eljárást érvénytelenné teszik, míg a Be. 607.§ (1) b) pontjában meghatározott ok törvénysértő megállapítása esetén a [33] bekezdésben írtak szerint a harmadfokú eljárás alapja veszik el.

[41] Tekintettel arra, hogy jelen esetben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletével ellentétes döntését nem a súlyosítási tilalom megsértésével hozta meg, továbbá a másodfokú bíróság eljárása során nem vétett abszolút eljárási szabálysértést, a vádban le nem írt cselekmény alapján a vádlott bűnösségét nem állapította meg, továbbá a másodfokú ítélet ki nem küszöbölhető megalapozatlanságban sem szenved, ezért a hatályon kívül helyezésre nem volt törvényes ok, az ügy érdemi elbírálásának akadálya nem merült fel.

[42] Mind az első-, mind a másodfokú eljárás ezen túlmenően is törvényes rendben zajlott. A megismételt másodfokú eljárás során Terhelt1 vádlott a Fővárosi Törvényszékre 2023. október 13. napján érkezett beadványában (25.Bf.7690/2023/8. sorszám alatt) közölte magyarországi értesítési címét, mely címen a vádlott részére küldött idézés szabályszerűen kézbesítésre került. A 2024. május 3. napján érkezett beadványában a vádlott közölte külföldi

tartózkodási helyének címét is (25.Bf.5646/2024/3. sorszám alatt). A tárgyalást ezt követően, ügyészi indítványra – a Be. CII. Fejezete szerint – a külföldön tartózkodó terhelt távollétében – törvényesen tartotta meg.

[43] Következő lépésként a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletének megalapozottságát vizsgálta.

[44] A vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket a másodfokú bíróság az iratok tartalmának megfelelően rögzítette. A Btk. 2.§ (1) bekezdésében foglalt főszabály – az elkövetéskori Btk. alkalmazásával – továbbra is törvényes a másodfokú bíróság eljárása, mely szerint a közhiteles nyilvántartásban már nem szereplő büntetéshez nem fűzhető hátrányos jogkövetkezmény. A 2024. augusztus 1. napjától hatályos, a Btk. 97.§ (3) bekezdésében foglalt megszorító rendelkezés ugyanis csak az elbíráláskori törvény alkalmazása esetén jutna jelentőséghez, amelyre jelen esetben nem volt indok.

[45] A Be. 619. § (1) és (3) bekezdés értelmében a harmadfokú bíróság a határozatát arra a tényállásra alapítja, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét meghozta, kivéve, ha a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozatlan. Amennyiben a másodfokú bíróság a tényállást módosította (kiegészítette, helyesbítette, vagy eltérő tényállást állapított meg), a harmadfokú bíróság vizsgálja, hogy a tényállás javítása törvényesen történt-e. Ha az ellentétes döntés alapját képező tényállás továbbra is megalapozatlan, ezt a harmadfokú bíróság is orvosolhatja a tényállás kiegészítésével, vagy helyesbítésével az első-, vagy másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma, vagy helyes ténybeli következtetés alapján. A harmadfokú eljárás – korlátozottan – lehetővé teszi az eltérő tényállás megállapítását is, a harmadfokon rendelkezésre álló eszközrendszerrel a terhelt javára korlátlanul, a terhelt terhére pedig a másodfokú eljárás törvénysértéséből fakadó elemek mellőzésével, az egyébként megalapozott elsőfokú tényálláshoz visszatérve állapítható meg a másodfokhoz képest eltérő tényállás (Be. 619.§ (3) bekezdés b) pont (3a), (3b) bekezdés).

[46] Az ítéltábla álláspontja szerint a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezéssel sérelmezett ellentétes döntés tekintetében megalapozott, így a Be. 619. § (1) bekezdés értelmében a harmadfokú bíróság határozatát arra a tényállásra alapította, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét hozta.

[47] A másodfokú bíróság eljárásnak vizsgálatánál meghatározó előírás, hogy az eltérő tényállás megállapítása csak akkor lehet törvényes, ha az elsőfokú bíróság által megállapított (történeti) tényállás részben megalapozatlan (Be. 591. § (1) bekezdés 1. fordulat). A részbeni megalapozatlanság orvoslása a másodfokú bíróságnak törvényben meghatározott kötelessége (Be. 593. § (1) bekezdés). A megalapozottá tétel során a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma, ténybeli következtetés vagy felvett bizonyítás alapján kiegészítheti, helyesbítheti, illetve eltérő tényállást is megállapíthat (Be. 593. § (1) bekezdés). Ha a másodfokú bíróság az ítélet megalapozatlanságának kiküszöbölése során eltérő történeti tényeket állapít meg, az eltérő tényekkel kapcsolatos bizonyítékokat eltérően értékelheti, egyéb tényeket a felülmérlegelés tilalma védi [Be. 593. § (2) bekezdés]. Az ügyiratok tartalma, illetve helyes ténybeli következtetés útján olyan új tény is a tényállás részévé tehető, amellyel kapcsolatban az elsőfokú bíróság bizonyítékot nem értékelt (EBH2019.B.9.). Ennek feltétele, hogy az adott tény tekintetében az elsőfokú bíróság ténylegesen lefolytassa a bizonyítást.

[48] Jelen ügyben a másodfokú bíróság a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján az ügyészi fellebbezéssel támadott elsőfokú ítéletet és az azt megelőző eljárást teljeskörűen felülbírált, melynek eredményeként helytállóan állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés b) és d) pontja szerinti részbeni megalapozatlanságban

szenvet, mert az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részben felderítetlen és megállapított tényekből további tényekre helytelenül, a logika szabályaival ellentétesen következtetett.

[49] A másodfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét részben az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységével kapcsolatban kifejtett álláspontja, részben – esetlegesen – a perrend szerint engedélyezett önálló bizonyítékértékelő tevékenysége kapcsán kell a harmadfokú bíróságnak vizsgálni (Be. 593. § (2) bekezdés).

[50] Az elsőfokú ítélet megalapozatlanságát a másodfokú bíróság helyesen ismerte fel az alábbiakban:

[51] – Az elsőfokú bíróság tévesen zárta ki a 2015. szeptember 10. készült felismerésre bemutatásról készült jegyzőkönyvet törvényes bizonyítékok köréből. A másodfokú bíróság e körben kifejtett érvelésével az ítéltábla maradéktalanul egyetértett. Az eljárási cselekmény foganatosításakor hatályban lévő eljárási törvény, a 1998. évi XIX. törvény 122. § (1) – (2) bekezdéseinek megfelelően tanúlnak legalább három személyt mutattak be, a felismerésre bemutatás előtt kihallgatták arról, hogy a kérdéses személyt milyen körülmények között észlelte, milyen kapcsolata van vele, milyen ismertetőjeleiről tud. A két tabló összeállítása is megfelelt a büntetőeljárási törvény előírásának, éppen a látásból való ismertségre tett utalás miatt nem bírt relevanciával az, hogy a két tabló közül az egyikben egyedüli roma személyként szerepel a vádlott.

[52] – Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás téves ténybeli következtetése, hogy a Terhelt1 vádlott által – védője útján – csatolt munkáltatói igazolások alátámasztják védekezését, mely szerint a cselekmény elkövetése idején külföldön tartózkodott (elsőfokú ítélet 3. oldal 2. bekezdése). Helyesen mutatott rá a másodfokú bíróság arra, hogy a nyomozás során néhány hét eltéréssel csatolt két okirat között olyan tartalmi (eltérő időpontban jelölik meg a munkaviszony kezdetét) és formai (a szövegblokkok áthelyezése) eltérések vannak, amelyek alappal támasztanak aggályt a munkáltatói igazolás hitelességével kapcsolatban, ezen túlmenően az elsőként csatolt igazolás szerint a vádlott 2015. október 22. napjától, azaz a terhére rótt büncselekmény elkövetése után kezdett el országban dolgozni, így nem alkalmasak annak alátámasztására, hogy a cselekmény időpontjában a vádlott az étterem1 étteremben – helység1-ben dolgozott.

[53] – Az elsőfokú bíróságnak ugyancsak téves az a következtetése, hogy az a tény, hogy a egyéb érdekelt3 tájékoztatása szerint az elkövető által a sértettnek megadott telefonszám3-es telefonszám előfizetőként Terhelt1 vádlotthoz tartozott, elveszti a jelentőségét amiatt, mert az előfizetői szerződések és a híváslisták nem kerültek beszerzésre.

[54] Ezt a megalapozatlanságot a másodfokú bíróság helyesen ismerte fel, és törvényesen döntött a vádlott védekezésének ellenőrzését szolgáló bizonyítás lefolytatásáról.

[55] A másodfokú eljárás során lefolytatott bizonyítás törvényességével kapcsolatban ki kell térni arra, hogy a büntetőeljárási törvény a megalapozatlanság kiküszöbölésének eszközei között sorrendiséget nem határoz meg. Törvényi előírás ennek során kizárólag akkor köti a bizonyítás felvételét ügyészi indítványhoz, ha az elsőfokon megállapított tényállástól eltérő tényállás alapján az elsőfokon felmentett vádlott bűnösségét a másodfokú bíróság állapítja meg. Ez összhangban áll a Be. 593.§ (4) bekezdésében rögzített azon előírással, miszerint ha a megalapozatlanság nyilvánvalóan a vádlót terhelő bizonyítási kötelezettség elmulasztására vezethető vissza, a megalapozatlanság következményei nem alkalmazhatók. A jelen esetben vádlói mulasztásról nincs szó. Az ügyészség már a vádiratban bizonyítási eszközként jelölte meg, és indítványt tett a tárgyaláson a tanú1 sértett számára tarott felismerésre bemutatásról készült jegyzőkönyv és a Telenor szolgáltató megkeresésére adott válaszána ismertetésére, a másodfokú eljárásban is a bizonyítási eljárás lefolytatására irányuló indítványt terjesztett elő.

[56] A másodfokú bíróság a tárgyalás anyagává tette a Pesti Központi Kerületi Bíróság 6.B.20.182/2013. számú ügy irataiból a 6.B.35.199/2011/13., 6.B.20.182/2013/38., 63. 69., 74. számú tárgyalási jegyzőkönyveket, a Budapest Fővárosi Kormányhivatala 78. sorszám alatti tájékoztatását, az Észak-Hollandiai Járási Ügyészség 2018. július 4. napján érkezett tájékoztatást, a Pesti Központi Kerületi Bíróság 6.B.20.182/2013. számú iratból a 74. sorszám alatti ítélet tényállását. Ismertette a nyomozati iratok 49. és 63. oldalától tanú tanú vallomásait, a nyomozati iratok 53. oldalától a felismerésre bemutatás jegyzőkönyvét is.

[57] A Pesti Központi Kerületi Bíróság 6.B.20.182/2013. számú ügy iratainak hitelességéhez kétség nem férhet, a másodfokú bíróság a felvett bizonyítás eredménye vádlott bűnössége irányába mutató bizonyítékokat erősítette az alábbiak szerint:

[58] – már nem csak aggályossá, hanem objektív bizonyítékkal cáfolttá vált a vádlottnak az a védekezése, hogy 2015. április 22-e és 2019. május 26-a között folyamatosan országban tartózkodott;

[59] – a vádlott személyére utaló adatok körét bővítette, és a sértett vallomásának hitelességét erősítette az a tény, hogy a vádlott zöldséges eladó foglalkozást jelölt meg a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt 6.B.20.182/2013. szám alatt folyt eljárásban (6.B35/199/2011/13. szám alatti jegyzőkönyv);

[60] – a vádlottnak az elkövetéshez kapcsolódó ismereteire utal a vád tárgyává tett cselekményhez hasonló módszerrel, ugyanazon a helyen elkövetett cselekmények sora (6.B.20.182/2013/74. sorszám alatti ítélet tényállása).

[61] Mindezek alapján a másodfokú bíróság törvényesen helyesbítette az elsőfokú ítéletben megállapított tényállást. A másodfokú bíróság indokolási kötelezettséget – összefoglalva az általa felvett bizonyítás eredményének és az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységének értékelését – példás alapossággal teljesítette. A másodfokú bíróság indokolása meggyőző volt, azzal az ítéltábla is maradéktalanul egyetértett. Helyesen ismerte fel a tényállás megalapozatlanságát, az e körben – az iratok és felvett bizonyítás alapján – tett tényállási korrekciók okszerűek és törvényesek voltak, helyesen mellőzte a megalapozatlanság orvoslása körében az ismeretlen elkövetőre utaló megállapításokat, mint téves ténybeli következtetést. Az ítéltábla álláspontja szerint a megalapozatlansággal összefüggő tények esetében az elsőfokú bíróságtól eltérő tények megállapítására az eljárási törvénynek megfelelően, a bizonyítékok logikus, okszerű értékelésével és helyes ténybeli következtetéssel került sor. A másodfokú bíróság követhetően, a bizonyítékok egyenként és összességében történő mérlegelésének eredményeképpen állapította meg az elsőfokú bíróságtól eltérően a tényállást, azzal, hogy a vádlottat jelölte meg elkövetőként a tényállásnál.

[62] A védelmi fellebbezés fő érve az volt, hogy még a PKKB 6.B.20.182/2013. számú ügyének adataival bizonyított tény, azaz, hogy a vádlott védekezésével szemben 2015. május 6. és 2015. július 10. napján is ország volt, nem zárja ki, hogy az elkövetéskor ne lett volna országban, vagyis a bizonyított tényből a megállapított további tény logikailag nem következik, így annak ítéleti megállapítása megalapozatlan. Valóban igaz, hogy a vádlott azon védekezésének cáfolása, hogy külföldön volt, még nem elégséges a bűnösségének bizonyításához. Büntetőjogi felelőssége azonban – a másodfokú határozat indokolása szerint – nem ezen a bizonyítékon alapul, hanem olyan közvetlen bizonyítékon, amelyet az elsőfokú bíróság törvény sértően rekesztett ki (a sértett felismerésre bemutatási jegyzőkönyv), illetve olyan következtetésen, amelyet az elsőfokú bíróság a formállogika szabályainak ellentmondva vetett el (vádlott személyéhez köthető telefonszám). A védelem által hiányolt ténybeli következtetés a közvetett bizonyítás megjelenése, jelen esetben azonban közvetlen bizonyítékok is rendelkezésre álltak, amelyeknél a hiteltérdeklőség a ténymegállapítás

feltétele (BH2021. 35.). Ezt bírói mérlegelést erősíti a vádlott alapjaiban és kétség nélkül megdőlt védekezése.

[63] Az eltérő tényállás megállapítása nem ütközik a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalmába sem, mert az nem a megalapozatlanság kiküszöbölését korlátozza, hanem az elsőfokon lefolytatott bizonyítást védi. A tényállás hiányosságának pótlása, felderítetlenségének megszüntetése, az iratellenesség kiküszöbölése, avagy a helyes ténybeli következtetés levonása nem esik a felülmérlegelés tilalma alá, hanem éppen a megalapozatlanság orvoslásának törvényes eszköze, amelyet a Be. 593. § (1) bekezdés c) pontja kifejezetten arra az esetre rendel alkalmazni, ha az így módosult eltérő tényállás a felmentett vádlott bűnösségének megállapításához vezethet (EBH2019.B.9.).

[64] A Be. 593. § (2) bekezdésének 2021. január 1-jei módosítása a felülmérlegelés tilalmára vonatkozó rendelkezést hangolta össze a Be. 591. § (1) bekezdés c) pontjában írt rendelkezéssel.

[65] A Be. 593. § (2) bekezdése – módosított szövegében – azt rendezi, hogyha a megalapozatlansági hibát a másodfokú bíróság feltárta és annak kiküszöbölése során olyan eltérő tény merült fel, amelyre vonatkozóan az elsőfokú bíróság is végzett értékelést, akkor az a másodfokú bíróságot ne fossza meg annak a lehetőségétől, hogy hangsúlyozottan és kizárólag az adott körben elvégezhesse a bizonyíték újraértékelését. Ez tehát éppen ezért nem a bizonyíték felülmérlegelése, hanem újra- vagy átértékelésének minősül.

[66] Az ítéltábla álláspontja szerint a másodfokú bíróság ítélete a fellebbezésekkel sérelmezett ellentétes döntések tekintetében megalapozott, így a Be. 619. § (1) bekezdés értelmében a harmadfokú bíróság határozatát arra a tényállásra alapította, amely alapján a másodfokú bíróság az ítéletét hozta.

[67] Az irányadónak tekintett tényállás alapján a másodfokú bíróság okszerűen következtetett a bűnösségére, valamint a cselekmény minősítése is megfelel az anyagi jogszabály rendelkezéseinek.

[68] A Be. 618.§ (1) bekezdés ab) alpontja alapján a harmadfokú bíróság felülbírálja a másodfokú ítélet azon rendelkezését, illetve részét, amelyet az elsőfokú bíróság ítéletének a sérelmezett ellentétes döntéssel összefüggő felülbírálata eredményezett, így vizsgálta a vádlottal szemben kiszabott büntetést is.

[69] A Btk. 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést céljának szem előtt tartásával a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez. A bíróság feladata az ítélezés során a megadott büntetési tételkeret között olyan nemű és mértékű joghátrány alkalmazása, amely kifejezi a társadalom megítélését az adott cselekménnyel kapcsolatban, ugyanakkor figyelemmel van az elkövető által megvalósított magatartásra és személyi társadalomra veszélyességére is. A Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. A büntetés kiszabásakor a bíróságnak minden esetben e kettős cél szem előtt tartásával kell eljárnia.

[70] A másodfokú bíróság a büntetés kiszabása körében értékelendő enyhítő és súlyosító körülményeket feltárta, az enyhítő körülmények sorát kizárólag a vádlott büntetlen előéletével kell kiegészíteni, figyelemmel arra, hogy a bűnügyi nyilvántartásban már nem szereplő elítélésekhez – az elkövetéskor hatályban lévő anyagi jogszabály szerint – hátrányos jogkövetkezmény nem fűzhető, a bűnügyi priusza alapján a vádlott büntetlen előéletének tekinthető.

[71] A másodfokú bíróság az alanyi és tárgyi oldalon felmerült enyhítő és súlyosító körülményekre is tekintettel megfelelő, az egyéni és általános bűnmegelőzési célokat

megfelelően szolgáló büntetési nemet alkalmazott. A pénzbüntetés súlyosítási tilalomban ütköző mértékét a harmadfokú bíróság megváltoztatta: Terhelt1 vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés egynapi tételének az összegét – pénzbüntetés napi tételei számának érintetlenül hagyása mellett – 1.000 forintba enyhítette. A pénzbüntetés napi tételeinek száma megfelelően kifejezésre juttatja a bűncselekmény tárgyi súlyát, ami az értékhatár felső határára történt elkövetésben jelenik meg, így annak enyhítésére a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget. A pénzbüntetésnek egynapi tétele összegének az elkövetéskor irányadó anyagi jogszabályok szerinti törvényi minimumban történő, a büntetővégzésben rögzített meghatározása – a fent kifejtettek értelmében – a súlyosítási tilalom miatt nem változtatható bírói rendelkezés, így a harmadfokú bíróság ezzel egyezően határozta meg az egynapi tétel összegét.

[72] A vádlott 2024. június 14. napján előterjesztett részletfizetés iránti kérelmét a harmadfokú bíróság alaposnak találta. A terhelti beadvány szerint egy összegben nem tudja megfizetni a rá kirótt pénzbüntetést, ezt cáfoló adat hiányában, figyelemmel arra, hogy a vádlott jövedelmi, személyi körülményei, vagyoni helyzete jórészt feltáratlan maradt, a harmadfokú bíróság akceptálta a vádlott kérelmét, és a Btk. 50.§ (4) bekezdésére figyelemmel engedélyezte, hogy a vádlott a pénzbüntetést 5 havi részletben fizessék meg. A pénzbüntetés meg nem fizetése esetén alkalmazandó jogkövetkezményekre történő kioktatás a Btk. 51.§ (1) és (2) bekezdésén alapul.

[73] A harmadfokú bíróság a Be. 618.§ (2) bekezdése alapján hivatalból dönt az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekben, valamint a szülői felügyeleti jogra és a polgári jogi igényre vonatkozó rendelkezésekről is. A Be. 590.§ (7) bekezdése értelmében, valamint a Be. 583.§ (3) bekezdés a) pontja alapján mind a teljes körű, mind pedig a korlátozott felülbírálat során ez a másodfokú bíróságnak is kötelessége. Ilyennek tekinthető a Be.671.§ 12. pontja szerinti vagyonekobbzás is. E döntés meghozatala nem ütközik a súlyosítási tilalomba Be. 595.§ (6) bekezdésében írtak értelmében: ha az elsőfokú bíróság – többek között – a vagyonekobbzásról elmulasztott a törvény előírása ellenére rendelkezni, és a tényállás a döntéshez szükséges adatokat tartalmazza, erről a másodfokú bíróság is határozhat abban az esetben is, ha a terhelt terhére nem jelentettek be fellebbezést.

[74] A Btk. 74.§ (1) bekezdés a) pontja szerint vagyonekobbzást kell elrendelni a bűncselekmény elkövetéséből eredő azon vagyona, melyet az elkövető a bűncselekmény elkövetése során, vagy azzal összefüggésben szerzett A vagyonekobbzásról szóló 69. számú Büntető kollégiumi vélemény értelmében a vagyonekobbzás célja a bűnös úton elért vagyongyarapodás elvonása. A megállapított tényállás szerint a vádlottnak a bűncselekmény elkövetésében nem volt társa, így a sértettől átvett 500.000 forinttal ő gazdagodott. tanúl sértett nem terjesztett elő polgári jogi igényt, így a teljes összegre vagyonekobbzást kell elrendelni, mivel a vagyonekobbzás feltételeinek fennállása esetén nincs lehetőség mérlegelésre, a vádlott személyi körülményei, jövedelem, vagyoni viszonyaira figyelemmel nem mellőzhető a vagyonekobbzás alkalmazása.

[75] Fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság ítéletét a Be. 624. § (1) bekezdése alapján Terhelt1 vádlott vonatkozásában megváltoztatta, egyéb törvényes rendelkezésit a Be. 623.§-a alapján helybenhagyta.

[76] A harmadfokú eljárásban védői díj címén felmerült bűnügyi költség a Be. 632.§ (4) bekezdése alapján az állam terhén hagyta.

[77] A harmadfokú bíróság végzése ellen a Be. 458. § (3) bekezdésre figyelemmel fellebbezésnek nincs helye.

dr. Szalai Géza s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Szabó Ágnes Petra s.k.

előadó bíró

dr. Bíró Emese

bíró

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2024. május 9. napján kihirdetett 25.Bf.5646/2024/7. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 3.Bhar.243/2024/6. számú ítéletében írt változtatásokkal 2024. november 20. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

dr. Szalai Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: